

Դանիելի գիրքը — հարյուր իննսունվեցերորդ

Մարգարեական գուգահեռներ և աստվածային հիասթափություն.
Հայտնություն 10-ում Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի հայտնողական
ուղին

Jeff Pippenger
2024-04-27

Հայտնության տասներորդ գլխում, որտեղ ներկայացված է առաջին և երկրորդ
հրեշտակների պատգամների պատմությունը, Հովհաննեսին, որպես Աստծո վերջին
օրերի ժողովրդի խորհրդանիշ, նախապես ասվեց, որ այն պատմության մեջ, որը նա
խորհրդանշորեն ներկայացնում էր, պետք է լիներ մի հիասթափություն, և այդ
հիասթափությունը առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմության այն բաղադրիչն
էր, որ կնքված էր միլլերիտների ըմբռնման համար՝ նրանց հավատը փորձելու
նպատակով:

Եվ այն ձայնը, որ լսեցի երկնքից, դարձյալ խոսեց ինձ հետ և ասաց. Գնա՛ւ և վերցրո՛ւ
այն փոքրիկ գիրքը, որ բաց է ծովի վրա և երկրի վրա կանգնած հրեշտակի ձեռքին:
Եվ ես գնացի դեպի հրեշտակը և ասացի նրան. Տո՛ւր ինձ այդ փոքրիկ գիրքը: Եվ նա
ասաց ինձ. Վերցրո՛ւ այն և կե՛ր այն. և այն պիտի դառնացնի քո որովայնը, բայց քո
բերանում մեղրի պես քաղցր պիտի լինի: Եվ ես հրեշտակի ձեռքից վերցրի փոքրիկ
գիրքը և կերա այն. և այն իմ բերանում մեղրի պես քաղցր էր, և երբ այն կերա, իմ
որովայնը դառնացավ: Հայտնություն 10:8–10.

Տասներորդ համարում Հովհաննեսը ներկայացնում է այն պատմությունը, որը սկսվում
է 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից, երբ հզոր հրեշտակը իջավ՝ իր ձեռքում մի փոքրիկ
գիրք ունենալով, և հասնում է մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի Մեծ
Հիասթափությունը: Նախքան նա խորհրդանշական կերպով ներկայացնեք այդ
պատմությունը, նրան ասում է «այն ձայնը, որ» ինքը «լսել էր երկնքից», տեղեկացնելով
նրան, որ երբ նա ուտի փոքրիկ գիրքը, «այն քո որովայնը դառն պիտի դարձնի, բայց քո
բերանում մեղրի պես քաղցր պիտի լինի»: Այդ դառը հիասթափությունն էր, որ փորձեց
միլլերականների հավատը, և նրանց համար լավագույնը չէր այդ հիասթափության
մասին իմանալը նախքան դրա վրա հասնելը, սակայն Հովհաննեսը ներկայացնում է
վերջին օրերի ժողովրդին, որոնցից պահանջվում է իմանալ իրադարձությունների
պատկերման հետ կապված փաստերը, որոնք առաջին և երկրորդ հրեշտակների
պատգամի պատմությունն են:

Այդ սրբազան պատմությունը ցույց է տալիս, որ վերջին օրերի ժողովրդի վրա պիտի
գար մի փորձություն, և դա պիտի լինեք մի փորձություն, որ հիմնված էր մի բանի վրա,
որն ամենալավը չէր, որ նրանք հասկանային նախքան փորձության վրա հասնելը,
սակայն դա Միլլերի հետևորդների նույնական փորձառությունը չէր, թեև այն
կատարելապես համընկնում էր առաջին և երկրորդ հրեշտակներով ներկայացված
իրադարձությունների ուրվագծմանը, որովհետև յոթ որոտներն էլ ներկայացնում են

«ապագա իրադարձություններ, որոնք պիտի բացահայտվեն իրենց կարգով»:

Թեև անհրաժեշտ էր իմանալ միլլերիտների հիմնարար պատմությունը, Աստծո վերջին օրերի ժողովուրդը պիտի իրականացներ իրադարձությունների նույն ուրվագիծը, ինչ միլլերիտները. սակայն այն, ինչը փորձության ենթարկեց միլլերիտներին, և ինչն իրենց համար ավելի լավ էր նախապես չիմանալ, պիտի լիներ մի այլ փորձություն, որը ծագեց մի տարրի միջոցով, որ կնքված էր մնացել մինչև այն ժամանակը, երբ հասել էր իր ժամանակը, որպեսզի Հուդայի ցեղից Առյուծը բացեր Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը, ինչը տեղի է ունենում Դանիել տասնմեկի քառասուններորդ համարի թաքնված պատմության մեջ:

Այն, ինչ կնքվել էր, նախատեսված էր Աստծո վերջին օրերի ժողովրդին փորձելու համար, և այդ փորձությունը պիտի համընկներ այն նշանադրի հետ, որտեղ միլլերիտներն էին փորձվել, որովհետև թե՛ միլլերիտների պատմության մեջ եղած առաջին կատարման, թե՛ վերջին օրերի վերջնական կատարման ժամանակ, յոթ որոտները «դեպքերի նկարագրություն» էին, «որ պիտի բացահայտվեն իրենց կարգով»:

Լայնորեն չի ճանաչվել այն, որ ինչպես Հովհաննեսը ներկայացնում է Քրիստոսի իջման պատմությունը՝ փոքրիկ գրքով, 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի Մեծ Հիասթափությունը, այդ նույն պատմությունն էլ ներկայացվել է երկրորդ հրեշտակի իջմամբ՝ 1844 թվականի ապրիլի 19-ին: Առաջին հիասթափությունը կարելի է հասկանալ որպես Հովհաննեսի հիասթափությունը, որը, 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին փոքրիկ գիրքը ուտելուց հետո, հիասթափության հանդիպեց 1844 թվականի ապրիլի 19-ին: Երբ այդ հիասթափությունը վրա հասավ, երկրորդ հրեշտակն իջավ՝ իր ձեռքում ունենալով «գրվածք»:

«Մեկ այլ հզոր հրեշտակ հանձնարարություն ստացավ իջնելու երկիր: Հիսուսն իր ձեռքը դրեց մի գրվածք, և երբ նա եկավ երկիր, աղաղակեց. «Բաբելոնը ընկավ, ընկավ»: Այնուհետև ես տեսա, որ հիասթափվածները նորից բարձրացրին իրենց աչքերը դեպի երկինք՝ հավատով և հույսով սպասելով իրենց Տիրոջ հայտնվելուն: Բայց շատերը կարծես մնում էին մի ապուշացած վիճակի մեջ, ասես քնած լինեին. սակայն ես կարող էի տեսնել նրանց դեմքերի վրա խորը վշտի հետքը: Հիասթափվածները Սուրբ Գրություններից հասկացան, որ գտնվում էին ուշանալու ժամանակում, և որ պետք է համբերությամբ սպասեին տեսիլքի կատարմանը: Նույն ապացույցները, որոնք նրանց առաջնորդել էին 1843 թվականին իրենց Տիրոջը սպասելու, նրանց մղեցին ակնկալելու Նրան 1844 թվականին: Սակայն ես տեսա, որ մեծամասնությունը չունեի այն եռանդը, որ բնորոշել էր նրանց հավատը 1843 թվականին: Նրանց հիասթափությունը թուլացրել էր նրանց հավատը»: Վաղ գրվածքներ, 247:

Տասներորդ գլխում Հովհաննեսի ներկայացրած միլլերական պատմությունը առաջին, ինչպես նաև երկրորդ հրեշտակի պատմությունն է: Առաջին հրեշտակի՝ պատգամով իջնելը և երկրորդ հրեշտակի՝ պատգամով իջնելը նշանավորում են համապատասխան պատմությունների սկիզբը, որոնք երկուսն էլ ավարտվեցին հիասթափությամբ, թեև Հովհաննեսն ավելի անմիջականորեն պատկերում է երկու հրեշտակների ամբողջ

պատմությունը: Նույնիսկ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից հետո, երբ երրորդ հրեշտակը եկավ պատգամով, 1863 թվականի ապստամբության հիասթափությունը երրորդ վկայությունն է այնպիսի մի ժամանակահատվածի, որը սկսվում է պատգամով և ավարտվում հիասթափությամբ:

2020 թվականի հուլիսի 18-ին երրորդ հրեշտակի շարժման առաջին հիասթափությունը գուցահեռ էր միլլերիտների առաջին հիասթափությանը: Մի ճշմարտություն կնքված էր, ինչպես 1844 թվականի ճշմարտությունն էր կնքված, երբ Տերը Իր ձեռքը դրել էր թվերից մի քանիսի վերաբերյալ եղած սխալի վրա, ինչը առաջ բերեց միլլերիտների առաջին հիասթափությունը: Երբ այնուհետև սխալը հասկացվեց, սխալը ապակնքվեց, ինչպես Հուդայի ցեղի Առյուծը հեռացրեց Իր ձեռքը: 2020 թվականի հուլիսի 18-ի սխալը առաջ եկավ այն բանի ընդունումից հրաժարվելու պատճառով, որ Նրա ձեռքը բարձրացվել էր 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին, մինչ Նա հռչակում էր, որ «ժամանակ այլևս չպիտի լինի»:

Անկախ նրանից՝ դա առաջին հրեշտակի առաջին հիասթափության Ֆիլադելֆիական շարժումն էր, թե երրորդ հրեշտակի Լատդիկեական շարժման առաջին հիասթափությունը, Նրա ձեռքը ներկայացնում է նշանաբար: 1844 թ. ապրիլի 19-ին և 2020 թ. հուլիսի 18-ին հիասթափությունը առաջ բերեց ցրման ժամանակ: Նրանք, ովքեր հավաքվել էին կա՛մ 1840 թ. օգոստոսի 11-ին, կա՛մ 2001 թ. սեպտեմբերի 11-ին, ցրվեցին, և դրանից հետո Քրիստոսը սկսեց երկրորդ անգամ հավաքել Իր ժողովրդին:

Նա մի ժողովուրդ էր հավաքել՝ սկսած 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ից, որովհետև, ինչպես պատկերված է Քրիստոսի մկրտությամբ, այն ժամանակ է, երբ Իսթվաժային խորհրդանիշը իջնում է, որ Նա սկսում է հավաքել Իր աշակերտներին, և ոչ թե դրանից առաջ: Ապա, ցրումից հետո, Քրիստոսը երկրորդ անգամ է հավաքում Իր ժողովրդին: Քրիստոսը սկսեց հավաքել Իր աշակերտներին Իր մկրտությունից սկսած, և խաչի պատճառած ցրումից հետո Նա սկսեց երկրորդ անգամ հավաքել Իր աշակերտներին: 2023 թվականի հուլիսին սկսված երկրորդ հավաքման մարգարեական փաստը մաս էր կազմում այն բանի, որ կնքված էր եղել 2020 թվականի հուլիսի 18-ին, թեև դա ակնհայտորեն Միլլերականների պատմության տարրերից մեկն էր:

Դանիել տասնմեկերորդ գլխի քառասուներորդ համարում անդունդից ելնող գազանը 2020 թվականին վեր կացավ և սպանեց երկրի գազանի երկու եղջյուրները: 2023 թվականի հուլիսին Տերը սկսեց երկրորդ անգամ հավաքել Իր վերջին օրերի ժողովրդին: Հավաքման ընթացքը ներկայացված է սրբազան միլլերիտական պատմության մեջ, և այդ պատմության մեջ կան Իր ժողովրդին երկրորդ անգամ հավաքելու երկու պատմական վկաներ: Հավաքման ընթացքը մարգարեական տարր է, որ կնքված էր մինչև 2023 թվականի հուլիսը: Իր ժողովրդին երկրորդ անգամ հավաքելու գործը կատարվում է ուկրաինական պատերազմի պատմության ընթացքում՝ յոթից եղող ութերորդ նախագահի երկրորդ ընտրությունից անմիջապես առաջ:

1840 թվականի օգոստոսի 11-ին Տերը համախմբեց միլլերական շարժումը, և Նա այդ համախմբումը նշանավորեց 1843 թվականի աղյուսակի ներմուծմամբ, որը

հրատարակվեց 1842 թվականի մայիսին: Աղյուսակը ներկայացնում էր հիմնարար լուրը, որովհետև Նա այդ ժամանակ դնում էր միլլերական տաճարի հիմքը: Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակի իջնելը, 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, զուգահեռ է Քրիստոսի մկրտությանը, որը, ի թիվս այլ բաների, նշանավորեց Քրիստոսի՝ Իր աշակերտներին ընտրելու սկզբը:

«Յովհաննեսի և Անդրեասի ու Սիմոնի, Փիլիպպոսի և Նաթանայելի կոչումով սկիզբ առավ քրիստոնեական եկեղեցու հիմնումը: Յովհաննեսը իր աշակերտներից երկուսին ուղղեց դեպի Քրիստոսը: Այնուհետև նրանցից մեկը՝ Անդրեասը, գտավ իր եղբորը և նրան կանչեց դեպի Փրկիչը: Ապա կոչվեց Փիլիպպոսը, և նա գնաց Նաթանայելին որոնելու»: The Desire of Ages, 141.

Ուիլյամ Միլլերի գործը, վերջի ժամանակից՝ 1798 թվականից մինչև 1840 թվականի օգոստոսի 11-ը, ներկայացնում էր Հովհաննես Մկրտչի գործը, սակայն երբ Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակը իջավ, ինչպես խորհրդանշվեց Քրիստոսի մկրտության ժամանակ Սուրբ Հոգու իջնելով, Տերը «հավաքեց» Իր հիմնարան աշակերտներին: Այս երկու վկաները ցույց են տալիս, որ Քրիստոսը հավաքեց Իր վերջին օրերի ժողովրդին 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ին, երբ Հայտնության տասներորդ գլխի հրեշտակը իջավ, բայց, ինչպես Միլլերականների պարագայում, նրանք պիտի փորձվեին յոթ որոտներից մի տարրով, որը կնքված էր, և ապա Տերը երկրորդ անգամ պիտի հավաքեր Իր ժողովրդին:

Աստծո վերջին օրերի ժողովրդի երկրորդ հավաքումը սկսվեց այն պատմության մեջ, որը ներկայացված է Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարի ամենավերջում՝ հենց Պուտինի՝ Ուկրաինայի նկատմամբ հաղթանակից առաջ, և հենց տասներկուերորդ համարից առաջ, որտեղ ավարտվում է Ռուսաստանի և Պուտինի մարգարեական վկայությունը: Ուստի Դանիելի տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարը համընկնում է Հայտնության տասնմեկերորդ գլխի տասնմեկերորդ համարի հետ, որովհետև այնտեղ է, որ երկու վկաները նորից կյանքի են բերվում:

Միլլերական սրբազան պատմության մեջ Տերը 1844 թվականի ապրիլի 19-ի հիասթափությունից հետո երկրորդ անգամ սկսեց հավաքել Իր ժողովրդին, և այն, ինչ Տերն այդ ժամանակ գործածեց Իր ժողովրդին հավաքելու համար, այն ճանաչումն էր, որ նրանք կատարում էին Մատթեոսի քսանհինգերորդ գլխի տասը կույսերի առակի ուշանալու ժամանակը, ինչպես նաև Ամբակումի երկրորդ գլուխը: Որպեսզի միլլերականները ճանաչեին իրենց վիճակը և վերադառնային, նրանք պետք է ճանաչեին իրենց՝ որպես ներկայացված Աստծո մարգարեական Խոսքի մեջ: Նրանք պետք է տեսնեին, որ իրենք Աստծո ժողովուրդն էին՝ ի հակադրություն նրանց, ովքեր դավանում էին, թե Նրա ժողովուրդն են: Հավաքելով Իր հիասթափված ժողովրդին՝ Նա ներկայացնում էր հեթանոսներին բարձրացվող դրոշի մի պատկերացում, այսպիսով շեշտադրելով Իր իսկական, սակայն հիասթափված ժողովրդի և Իր պարզապես դավանյալ ժողովրդի միջև եղած տարբերությունը:

Եվ կլինի այն օրը, որ Հեսսեի արմատը, որ կանգնած կլինի իբրև դրոշակ ժողովուրդների համար, նրան պիտի դիմեն հեթանոսները, և նրա հանգիստը

փառավոր պիտի լինի: Եվ կլինի այն օրը, որ Տերը դարձյալ, երկրորդ անգամ, պիտի մեկնի իր ձեռքը՝ ձեռք բերելու իր ժողովրդի մնացորդին, որ պիտի մնա Ասորեստանից, և Եգիպտոսից, և Պաթրոսից, և Քուշից, և Եդամից, և Սեննաարից, և Ամաթից, և ծովի կղզիներից: Եվ նա պիտի կանգնեցնի մի դրոշակ ազգերի համար, և պիտի ժողովի Բսրայեի վտարանդիներին, և պիտի հավաքի Հուդայի ցրվածներին երկրի չորս ծագերից: Եսայիա 11:10–12:

Երբ Երեմիա մարգարեն ներկայացնում է նրանց, ովքեր հիասթափվեցին 1844 թվականի ապրիլի 19-ին, նա նշում է, որ այլևս չէր հաղորդակցվում «ծաղրողների ժողովի» հետ, որոնք 1843 թվականի չիրականացած կանխասացությունն օգտագործում էին որպես ապացույց, թե Երեմիայի կողմից ներկայացվածները սուտ մարգարեններ էին:

Ես ծաղրողների ժողովում չնստեցի և չուրախացա. Քո ձեռքի պատճառով միայնակ նստեցի, որովհետև Դու ինձ լցրեցիր զայրույթով: Երեմիա 15:17.

«Ծաղրողների ժողովը» դուրս էր հանել Երեմիայի կողմից ներկայացվածներին:

«Շատերը հալածվում էին իրենց անհավատ եղբայրների կողմից: Եկեղեցում իրենց դիրքը պահպանելու համար ոմանք համաձայնում էին լռել իրենց հույսի վերաբերյալ, բայց ուրիշները զգում էին, որ Աստծուն հավատարիմ լինելը արգելում է նրանց այդպես թաքցնել այն ճշմարտությունները, որոնք Նա վստահել էր իրենց խնամքին: Քիչ չէին նրանք, ովքեր զրկվեցին եկեղեցու հաղորդակցությունից՝ ոչ մի այլ պատճառ չունենալով, քան միայն Քրիստոսի գալստյանը հավատալու իրենց համոզմունքն արտահայտելը: Իրենց հավատքի այս փորձությունը կրողների համար չափազանց թանկագին էին մարգարեի խոսքերը. «Ձեր եղբայրները, որ ասում էին ձեզ, որ Իմ անվան համար ձեզ դուրս էին զցում, ասում էին. Թող Տերը փառավորվի. բայց Նա պիտի երևա ձեր ուրախության համար, և նրանք պիտի ամաչեն»: Եսայիա 66:5»: Մեծ պայքարը, 372:

Երբ Տերը դրոշ բարձրացնի հեթանոսների համար, դա տեղի կունենա այն ժամանակ, երբ Նա երկրորդ անգամ իր ձեռքը կմեկնի՝ հավաքելու Իր ժողովրդի մնացորդին, որոնք Բսրայեի վտարանդիներն են: Նրանք են, որ այլևս չեն նստում «ծաղրողների ժողովում»:

«Հեսսեի արմատը» երկու արյունակցական գծերի խորհրդանիշ է՝ մեկը հուդայականությունից, միավորված հուդայականությունից դուրս գտնվող մի արյունագծի հետ, և ներկայացնում է ոչ միայն Հիսուսի արյունագիծը, այլև խորհրդանիշ է Աստվածության՝ մարդկայնության հետ միավորման, որովհետև բարձրացված դրոշը ներկայացնում է մի ժողովուրդ, որ հավիտյան կնքվել է Աստվածության՝ մարդկայնության հետ միավորման վիճակի և փորձառության մեջ, ինչը Դանիել մարգարեի գրքի տասնմեկերորդ գլխի տասներորդ համարում նույնպես ներկայացված է «ամրոց» խորհրդանիշով: Տասներորդ համարում հարյուր քառասունչորս հազարի կնքման ժամանակը ենթադրվում է ամրոցի՝ այսինքն գլխի, մարգարեական ըմբռնմամբ: Տասնմեկերորդ համարի պատմության և ուկրաինական պատերազմի մեջ Տերը երկրորդ անգամ մեկնում է Իր ձեռքը՝ հավաքելու վտարանդիներին, որոնք

հիասթափվել են:

Ուստի, Դանիել տասնմեկերորդ գլխի վկայությունը որպես կառուցվածք ընդունելով՝ մենք բացահայտել ենք պապականության ներխուժումը մարգարեական պատմության մեջ՝ կիրականօրյա օրենքից անմիջապես առաջ: Մենք տեսել ենք հանրապետական եղջյուրի գործը, որ ներկայացված է Թրամփով, երբ նա դառնում է յոթից եղած ութերորդը և սկսում է եկեղեցու ու պետության միավորման գործը: Մենք ունենք բողոքականության ուրաջյալ եղջյուրի գիծը, ինչպես ներկայացված է Մակաբայեցիներով: Այդ նույն պատմության մեջ, որ ներկայացված է այդ համարներով, մենք կիրառում ենք յոթ որոտների գիծը, որը նաև տասը կույսերի առակի գիծն է, նույնականացնելով հարյուր քառասունչորս հազարի փորձառությունը, ինչպես նաև երեք հրեշտակների գիծը, որոնք ուրվագծում են ճշմարիտ բողոքական եղջյուրի գործը: Այդ պատմության մեջ ճշմարիտ բողոքական եղջյուրի համար նախատեսված իրադարձություններից մեկը երկրորդ հավաքումն է:

Երկրորդ հավաքումը տեղի ունեցավ երկրորդ հրեշտակի լուրի պատմության մեջ, և այն նաև տեղի ունեցավ երրորդ հրեշտակի պատմության մեջ՝ 1844-ից մինչև 1863 թվականները, հաստատելով Միլլերյան պատմությունից երկու վկաներ այն մասին, որ Տերը երկրորդ անգամ երկարեց Իր ձեռքը՝ հավաքելու Իր ցրված հոտը:

«Սեպտեմբերի 23-ին Տերը ինձ ցույց տվեց, որ Նա երկրորդ անգամ մեկնել է Իր ձեռքը՝ Իր ժողովրդի մնացորդը վերադարձնելու համար, և որ այս հավաքման ժամանակում ջանքերը պետք է կրկնապատկվեն: Սփռման ժամանակ Իսրայելը հարվածվեց և պատառոտվեց, բայց այժմ՝ հավաքման ժամանակում, Աստված կբժշկի և կվիրակապի Իր ժողովրդին: Սփռման ժամանակ ճշմարտությունը տարածելու համար գործադրված ջանքերը շատ փոքր ազդեցություն ունեցան, շատ քիչ կամ գրեթե ոչինչ չկատարեցին, բայց հավաքման ժամանակ, երբ Աստված Իր ձեռքն է մեկնել՝ Իր ժողովրդին հավաքելու համար, ճշմարտությունը տարածելու ջանքերը կունենան իրենց նախատեսված ազդեցությունը: Բոլորը պետք է միաբան լինեն և նախանձախնդիր՝ այս գործում: Ես տեսա, որ սխալ էր որևէ մեկի համար սփռման ժամանակին դիմելը՝ որպես օրինակների, որոնք այժմ պետք է կառավարեն մեզ հավաքման ժամանակում. որովհետև եթե Աստված այժմ մեզ համար ավելին չաներ, քան այն ժամանակ արեց, Իսրայելը երբեք չէր հավաքվի»: Վաղ գրվածքներ, 74:

«Վաղ Գրվածքներ»-ի հավելվածում Քույր Ուայթը բացատրում է հենց նոր մեջբերված դիտողությունը.

«3. Այն տեսակետը, թե Տերը «երկրորդ անգամ մեկնել էր Իր ձեռքը՝ Իր ժողովրդի մնացորդին վերադարձնելու համար», 74-րդ էջում վերաբերում է միայն այն միասնությանն ու գործությանը, որ մի ժամանակ գոյություն ունեւ Քրիստոսին սպասողների մեջ, և այն փաստին, որ Նա սկսել էր վերստին միավորել և վեր բարձրացնել Իր ժողովրդին»: Early Writings, 86.

Յոթ որոտների սրբազան պատմությունը, որ ներկայացնում էր 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը, նախատիպարեց 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից մինչև 1863 թվականի ապստամբությունը հասնող սրբազան պատմությունը: Տող առ տող՝ առաջին պատմությունը ներկայացնում էր իմաստուն կույսերի մի պատկերացում, իսկ երկրորդ գիծը ներկայացնում էր հիմար կույսերի մի պատկերացում: Երկու պատմություններն էլ սկսվեցին, երբ մի հրեշտակ իջավ մի պատգամով, որը պետք է ուտվեր: Հրեշտակի գալուստը երկու պատմություններում էլ սկիզբ դրեց փորձության մի ընթացքի, որը առաջ բերեց ցրումը, և մինչև 1849 թվականը Քույր Ուայթին ցույց էր տրվում, որ Տերը կրկին, երկրորդ անգամ, մեկնում է Իր ձեռքը՝ այս անգամ հավաքելու նրանց, ովքեր ցրվել էին 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Նրանք ցրվել էին Մեծ Հիասթափությամբ, ինչպես որ իմաստունները 1844 թվականի ապրիլի 19-ին ցրվել էին իրենց առաջին հիասթափությունից: Երկրորդ հավաքումը հաստատեց, որ Տերը «սկսել էր վերստին միավորել և վեր բարձրացնել Իր ժողովրդին»: Երկրորդ հավաքման ժամանակ Տիրոջ գործը ներառում է դրոշի բարձրացումը, որը միմյանց հետ միավորված է պատգամի վրա, և որի մարդկայնությունը միավորված է Նրա Աստվածության հետ: Դրոշի նպատակը Բաբելոնից դուրս կանչելն է Աստծո մյուս հոտին, ինչը կատարվում է այն ժամանակ, երբ տղամարդիկ և կանայք տեսնում են դրոշը:

Դրոշը այն մարդկանց բանակն է, որոնք Կիրակնօրյա օրենքի փորձության ժամանակ իրենց մարդկայինը միավորել են Քրիստոսի Աստվածության հետ: Այսպիսով, երկրորդ հավաքումը բնորոշում է, որ «Հեսսեի արմատը» պիտի բարձրացվի՝ կրելով Հռութի երկակի մարգարեական խորհրդանշությունը՝ որպես հեթանոսուհի, որ դրոշի միջոցով հավաքվում է միանալով Բոոսին, որը հարյուր քառասունչորս հազարի խորհրդանիշն է, և նաև Փրկչի խորհրդանիշը, որը վճարեց Հռութի գինը և նրա մերձավոր ազգականն էր: Քրիստոսի Աստվածային բնության՝ մարդկային բնության անկյալ մարմնի հետ մարմնավորման մեջ Նա դարձավ մեր մերձավոր ազգականը: Բարձրացված դրոշը նրանք են, որոնք լուրով միավորված՝ մինչև Կիրակնօրյա օրենքը վերջնականացնում են իրենց մարդկայինը Քրիստոսի Աստվածության հետ միավորելու գործը:

Այս ուսումնասիրությունը կշարունակենք հաջորդ հոդվածում:

Աստվածաշնչի գնահատանքը աճում է նրա ուսումնասիրությամբ: Որ կողմն էլ ուսանողը դառնա, նա կհայտնաբերի Աստծո անսահման իմաստությունն ու սերը՝ դրսևորված:

«Հրեական կարգադրության նշանակությունը դեռևս լիովին չի ըմբռնված: Նրա ծեսերի և խորհրդանիշների մեջ ստվերագծված են վեհ ու խորին ճշմարտություններ: Ավետարանն այն բանալին է, որ բացում է նրա գաղտնիքները: Փրկության ծրագրի գիտությամբ նրա ճշմարտությունները բացվում են ըմբռնմանը: Մեզ տրված արտոնությունն է՝ շատ ավելի, քան մենք անում ենք, հասկանալ այս սքանչելի թեմաները: Մենք պետք է ըմբռնենք Աստծո խորին բաները: Հրեշտակները ցանկանում են նայել այն ճշմարտությունների մեջ, որոնք հայտնվում են այն

մարդկանց, ովքեր խոնարհասիրտ սրտերով քննում են Աստծո խոսքը և աղոթում են ավելի մեծ երկարությունների, լայնությունների, խորությունների և բարձրությունների համար այն գիտության, որ միայն Նա կարող է տալ»:

«Երբ մոտենում ենք այս աշխարհի պատմության ավարտին, վերջին օրերին վերաբերող մարգարեությունները հատկապես պահանջում են մեր ուսումնասիրությունը: Նոր Կտակարանի Գրությունների վերջին գիրքը լի է այն ճշմարտությամբ, որը մենք պետք է հասկանանք: Սատանան շատերի միտքը կուրացրել է, այնպես որ նրանք ուրախությամբ ընդունել են ցանկացած պատրվակ, որպեսզի Հայտնությունը չդարձնեն իրենց ուսումնասիրության առարկա: Բայց Քրիստոսն այստեղ Իր ծառա Հովհաննեսի միջոցով հայտնել է, թե ինչ պիտի լինի վերջին օրերին, և ասում է. «Երանելի է նա, որ կարդում է, և նրանք, որ լսում են այս մարգարեության խոսքերը և պահում են այն, ինչ գրված է նրա մեջ»: Հայտնություն 1:3»

«Եվ սա է հավիտենական կյանքը,— ասաց Քրիստոսը,— որ ճանաչեն Քեզ՝ միակ ճշմարիտ Աստծուն, և Հիսուս Քրիստոսին, որին Դու ուղարկեցիր»: Հովհաննես 17:3: Ինչո՞ւ է, որ մենք չենք գիտակցում այս գիտության արժեքը: Ինչո՞ւ այս փառավոր ճշմարտությունները չեն բոցավառվում մեր սրտերում, չեն դողում մեր շուրթերին և չեն համակում մեր ամբողջ էությունը:

«Իր Խոսքը մեզ տալով՝ Աստված մեզ տիրապետող է դարձրել մեր փրկության համար անհրաժեշտ ամեն ճշմարտության: Հազարավորներ ջուր են քաշել կյանքի այս աղբյուրներից, սակայն պաշարը չի պակասել: Հազարավորներ Տիրոջն իրենց առաջ են դրել, և նայելով՝ փոխակերպվել են նույն պատկերին: Նրանց հոգին բորբոքվում է իրենց ներսում, երբ խոսում են Նրա բնավորության մասին՝ պատմելով, թե ինչ է Քրիստոսը իրենց համար, և ինչ են իրենք Քրիստոսի համար: Բայց այս հետազոտողները չեն սպառել այս վսեմ և սուրբ թեմաները: Եվս հազարավորներ կարող են ներգրավվել փրկության խորհուրդները քննելու գործի մեջ: Քրիստոսի կյանքի և Նրա առաքելության բնավորության վրա խորհրդածելիս, ճշմարտությունը բացահայտելու յուրաքանչյուր փորձի ժամանակ լույսի շողերը ավելի հստակ պիտի ճառագեն: Ամեն նոր որոնում պիտի բացահայտի մի բան, որն ավելի խորապես հետաքրքրական է, քան այն, ինչ մինչ այժմ արդեն բացվել է: Այս թեման անսպառ է: Քրիստոսի մարմնավորման, Նրա քավչարար զոհաբերության և միջնորդական ծառայության ուսումնասիրությունը պիտի զբաղեցնի ջանասեր ուսումնասիրողի միտքը, քանի դեռ ժամանակը կշարունակվի, և, հայացքը հառելով դեպի երկինք՝ իր անհամար տարիներով, նա պիտի բացականչի. «Մեծ է աստվածապաշտության խորհուրդը»»:

«Հավիտենության մեջ մենք պիտի սերտենք այն, ինչը, եթե այստեղ ընդունած լինեինք այն լուսավորությունը, որ հնարավոր էր ստանալ, պիտի բացեր մեր հասկացողությունը: Փրկության թեմաները հավիտենական դարերի ընթացքում պիտի զբաղեցնեն փրկվածների սրտերը, մտքերը և լեզուները: Նրանք պիտի հասկանան այն ճշմարտությունները, որոնք Քրիստոս փափագում էր բացել Իր աշակերտներին, բայց որոնք նրանք հավատք չունեին ընկալելու: Հավիտյան ու

հավիտյան Քրիստոսի կատարելության և փառքի նոր տեսիլքներ պիտի հայտնվեն:
Անվախճան դարերի ընթացքում հավատարիմ Տանտերը Իր գանձարանից պիտի
հանի նորը և հինը»: Christ's Object Lessons, 132–134.